

LISTY

Z ROKYCAN

12-2010

Aktuální hesla:

*Lidé dělný probud' se, a poznej sílu tvojí, pakli
tvoje paže chce, všechny stroje stojí!*

*Ne prosit, ne žebrot, jen zápasit zdárně, za prá-
va a svobodu neválčí se špatně!*

(stará dělnická hesla z poč. 20. století)

Měsíčník OV KSČM Rokycany. Ročník 14. Jen pro vnitřní
potřeby.

KONEC ROKU 2010

nám dává možnost zamyslet se nad tím, jak se podařilo naplnit usnesení okresní konference KSČM, která vychází i z usnesení VII. sjezdu KSČM.

Usnesení byla zapracována do časového i obsahového plánu práce v základních organizacích KSČM, VV a OV KSČM. Plány práce okresních orgánů na I. a II. pololetí roku 2010 byly rámcové a byly průběžně doplňovány o usnesení z VV ÚV KSČM a ze zasedání ÚV KSČM a Krajské rady KSČM. Naplnění těchto plánů se nevyhnulo operativním změnám potřebných k realizaci letošních náročných úkolů. Prioritou letošního roku byly bezsporně volby do parlamentu ČR a obecních zastupitelstev, kde jsme zajišťovali organizační, obsahovou a kádrovou přípravu. Jak se nám usnesení okresní konference k zajištění voleb podařilo splnit, je podrobně publikováno již v minulém čísle "Listů z Rokycan".

Volební štáb OV KSČM zhodnotil situaci v našem okrese a konstatoval v souvislosti s naplněním kandidátních listin narůstající problémy v místech, kde poklesla schopnost ZO realizovat praktickou politiku strany z důvodu stárí a úbytku členů. Zejména v menších obcích se projevuje nezáměr občanů o veřejnou činnost. Proto doporučil základním organizacím KSČM znovu důstojně zhodnotit a zvážit možnosti postavit v příštím volebním období kandidátky v místech s mladšími komunisty i s nečleny strany, sympatizanty, z řad zájmových organizací, jako jsou: Český svaz žen, hasiči, myslivci a rybáři, Česko-Ruská, Česko-kubánská společnost a další. Lze říci, že je potřeba, a to již nyní, nedlouho po volbách, aby volební štáb začal připravovat a realizovat důstojnou a progresivní volební kampaň, s cílem získat větší počet voličů ve prospěch našich kandidátů v příštích volbách, než tomu bylo v letoš-

ním roce. K tomu organizovat smysluplné agitační formy, zaměřené na konkrétní občany a místa bydliště. Na úrovni ZO KSČM zvát tam, kde to situace dovoluje, naše sympatizanty i další občany a prezentovat náš volební program. V mnohých místech našeho okresu tato forma práce zaostává v důsledku menší akceschopnosti ZO KSČM. Akce, tam kde se uskutečnily, měly velmi dobrou úroveň. Vystoupili na nich poslanci a senátoři vždy s aktuálním tématem. Jmenovitě: soudruzi Miloslav Ransdorf, Jaromír Kohlíček, Marta Bayerová, Karel Šidlo, Ivana Levá, Jiří Maštálka, Ladislav Urban, Václav Vébr, Zdeňka Lišková, Miroslav Vild a další, někteří opakovaně.

Lídr kandidátky do OZ v Rokycanech Jiří Zajíček se prezentoval i v Českém rozhlase Plzeň a v denním tisku. Vlastními silami jsme občany seznámili s volebním programem prostřednictvím webových stránek a dalšího tiskového volebního materiálu.

Po celý rok bylo zabezpečeno pravidelné vydávání měsíčníku "Listy z Rokycan", kde mimo volební kampaně byli čtenáři měsíčně informováni o jednáních VV, OV, KR, ÚV KSČM a práci zastupitelů. Škoda jen, že se nepovedlo splnit úkol dokončení vzpomínkové akce k výročí vydání Komunistického manifestu v českém jazyce v Rokycanech a v Praze. Tyto "Listy" byly po celý rok využívány jako jedna z forem stranického vzdělávání. V oblasti vnitrostranické byly zadávány konkrétní úkoly podle potřeby a specifických podmínek. Díky plnění těchto konkrétních úkolů byly pořádány besedy nejen na stranické půdě, ale například na gymnáziu a v sále rokycanské sokolovny, které zabezpečovali členové OV KSČM soudruzi Michal Vataha, Karel Šmejkal, Lubomír Dufek, Jiří Zajíček. Šlo o veřejné akce pořádané pro studenty a občany v našem okolí se zástupci velvyslanectví Venezuely, Kuby a Evropského parlamentu. Nelze přehlédnout práci soudruha Josefa Sýkory a Michala Vatahy, kteří byli nápomocní při plnění našich stranických usnesení v oblasti přehodnocení celkové stranické struktury. Je potřebné, aby se touto citlivou otázkou zabývaly ZO KSČM i na výročních členských schůzích. Snahou na konci roku 2010 nebo začátkem roku 2011 bude svolat pracovní aktiv a to z řad předsedů ZO KSČM a otázku stranické struktury neprodleně řešit.

Toto krátké shrnutí stranické práce na konci letošního roku neobsahuje všechny úkoly, které se nám podařilo či nepodařilo v našich, čím dál tím těžších podmínkách splnit, ale dává nám možnost k zamyšlení, jak dál směřovat hlavní činnost okresní organizace KSČM v Rokycanech v roce 2011.

Na závěr mi dovozte, abych poděkoval všem straníkům i občanům a popřál všem krásné prožití vánočních svátků, hodně zdraví, štěstí a optimismu do příštího roku.

Karel Šmejkal, předseda OV KSČM Rokycany

Z činnosti pobočky Společnosti česko-kubánského přátelství v Rokycanech

Pobočka Společnosti česko – kubánského přátelství v Rokycanech vznikla v květnu 2002 v počtu 10 členů. Od roku 2007 došlo k oživení činnosti pobočky a počet členů narostl na 30. Činnost pobočky řídí výbor, který má 5 členů. V pobočce organizujeme akce, na kterých naše členy seznamujeme s aktualitami o Kubě, provádíme besedy s účastníky zájezdů na Kubě a promítáme filmy. Někteří naši členové se v Praze zúčastnili přednášky o současné situaci na Kubě, kterou přednesla chargée d'affaires Kubánské republiky v ČR **Bárbara Elen Montalvo Alvarez**, dále manifestace za propuštění pětice národních hrdinů Kuby před velvyslanectvím USA v Praze a dalších akcí, organizovaných celorepublikovým výborem SČKP.

Členové naší pobočky pravidelně prezentují svoji činnost na oslavách 1. máje v Rokycanech čtyřmi nástěnkami o životě na Kubě a o své činnosti.

Na pozvání naší pobočky navštívil 15. října 2009

Rokycany velvyslanec Bolívarovské republiky Venezuela Victor Hernández. Návštěva byla zakončena besedou s občany, které se zúčastnilo na padesát osob.

Na pomoc Kubě postižené hurikány jsme z naší pobočky odeslali v roce 2008 a 2009 celkem 7.703 Kč.

V letošním roce jsme zorganizovali pro naše členy turnaj v kuželnkách, besedu s Ing. Jaromírem Kohlíčkem a besedu o Kubě a Mexiku s Ing. Jozefem Štofánem z Brna. Soudruzi Vataha a Nový provedli besedu o Kubě s promítáním fotografií v ZO KSČM ve Strašicích..

Na pozvání naší pobočky navštívila 16. listopadu Rokycany chargée d'affaires Kubánské republiky v ČR Barbara Elen Montalvo Alvarez. Po přivítání na OV KSČM chargée d'affaires navštívila ZŠ Jižní předměstí, kde ji ředitel školy Mgr. Bohumil Nosek seznámil s organizací školy i s problémy souvisejícími s vyučováním a výchovou žáků. Pak si chargée d'affaires prohlédla školu a krátce si popovídala s žáky 3. třídy. Na závěr návštěvy proběhla improvizovaná beseda s učiteli ve sborovně. Dále kubánská diplomatka navštívila SOŠ v Rokycanech, kde ji přivítala ředitelka školy Ing. Drahomíra Rancová a zástupkyně ředitelky Ing. Milada Mužíková, která ukázala Barbaře nejen školu, ale i několik speciálních učeben. Na závěr návštěvy v SOŠ proběhla beseda s maturitním ročníkem. Žáci pozorně vyslechli úvodní vystoupení představitelky Kuby a pak se rozproudila živá beseda. Studenti byli překvapeni, když se dozvěděli, že vzdělání je na Kubě zcela zdarma a to dokonce i pro studenty z jiných zemí latinské Ameriky. Na závěr pobytu kubánské diplomatky v Rokycanech proběhla v salonku restaurace Sokolovna beseda s občany o současné situaci na Kubě, které se zúčastnilo na 40 občanů. Otázek o životě na Kubě bylo víc než dost a samotná beseda se protáhla na dvě hodiny. Po skončení besedy se diplomatka loučila s řadou přítomných velice přátelsky. I když to pro chargée d'affaires byl velice náročný den, odjížděla z Rokycan spokojená. Po celou dobu pobytu v Rokycanech ji doprovázel místopředseda OV KSČM Lubomír Dufek a předseda SČKP Ing. Michal Vataha.

V současné době připravujeme plán práce pobočky na rok 2011, který schválíme na výročním jednání v prosinci. V plánu chceme nadále pokračovat v získávání nových členů, organizování besed a výstav o Kubě a získávání nových předplatitelů čtvrtletníku Vencerémos.

Ing. Michal Vataha, předseda pobočky

Poznámka redakce: Počátkem roku 2011 chargée d'affaires Kubánské republiky **Bárbara Elen Montalvo Alvarez** končí po třiletém působení svou diplomatickou činnost v České republice. Je upřímný

přítelem nejen obyvatel Rokycanska, kde jsme ji rádi vítali, ale i přítelem statisíců českých občanů, kteří sympatizují s kubánským lidem – byli jsme a jsme upřímnými soudruhy a přáteli s celým hrdinným kubánským lidem, odolávajícím více jak čtyřicet let obrovskému ekonomickému, politickému, vojenskému i diplomatickému tlaku severoamerických jestřábů a téhož imperialismu.

Po celou tu dobu celá světová pokroková veřejnost se postavila po bok Kubánské republiky a jejího lidu. Patřili jsme a patříme k nim i my, i když i v Česku figuruje ve vyšších špičkách řada „osvoboditelů“ a provokatérů, kteří by nejraději viděli Ostrov svobody jako banánovou republiku USA a kapitalistického světa.

Kubánská republika odolala nátlakům imperialistických mocností, překonala i smrtelnou krizi, kterou připravil ji rozpad socialistických zemí po r. 1989, kdy se Kuba ocitla doslova ve smrtelném obklíčení. Nyní však získává zejména v Latinské Americe své věrné přátele a politickou i ekonomickou podporu v národech Brazílie, Argentiny, Venezuely, Bolívie, Peru i řady dalších zemí ve světě. Kubánská republika a její lid jsou i naším příkladem v boji proti kapitalismu. Tento hrdinný desetimilionový národ, který odolal nejprudším vojenským, hospodářským aj. útokům svého severního souseda, dodává odvahu a sílu i nám všem v boji ze uchování lidské spravedlnosti a důstojnosti.

Český svaz žen Zbiroh v r. 2010

Trocha bilancování na konci roku

Zbiroh - Koncem listopadu skončila ve zbirožském městském muzeu výstava „Jednou v roce na Vánoce“, kterou uspořádala základní organizace ČSŽ ve spolupráci se žáky ZŠ „Zvíkoveckou kytíčkou“ a Mateřským centrem Zbiroh. Vystavovaly jsme ruční práce žen a dětí s vánoční tematikou, nechyběly ani perníčky a ochutnávka vánočního pečiva, které jsme nabízely zároveň s recepty, o které byl velký zájem. Podobné výstavy pořádáme každý rok, podobně jako na jaře velikonoční výstavy. Mají úspěch, líbí se a nás slova uznání vždycky potěší. I když většina pořádajících jsou v důchodovém věku, rády chystáme něco hezkého a užitečného pro druhé. Jsou to např. i jarní a podzimní výkupy a prodeje dětského oblečení lidově řečeno „burzy dětského odívání.“ O ně bývá každý rok velký zájem. Městský úřad nám pro tento účel zapůjčil velkou zasedací síň a pomáhá rovněž při přípravě zbylého šatstva, které občané darují pro humanitární účely a které si odváží Diakonie Broumov.

Nezapomínáme ani na 8. březen – Mezinárodní den žen, který oslavujeme každoročně s pěknou návštěvou kolem 70 přítomných členek s pohoštěním i malým dárkem. Také nám k dobré zábavě zahraje pan starosta s kamarádem, takže nechybí ani zpěv a tanec.

Příprava všech těchto akcí je sice náročná, ale její výsledky – i nějaká ta potřebná koruna do naší pokladničky, slova uznání a pocit že Český svaz žen žije a dělá něco i pro ostatní občany, že neposedáváme jen na lavičkách a nefoukáme si své bolístky, to potěší.

Ted' se těšíme na vánoční svátky. Sejdeme se s rodinami, doufáme, že ve zdraví a totéž přejeme všem ostatním – i čtenářům Listů z Rokycan.

Za zbirožské ženy: Anna Brejchová, členka ORŽ Rokycany a výboru ZO ČSŽ Zbiroh.

Hlad v USA

Kdysi natočil slavný řecký režisér, žijící v USA neméně slavný film Ameriko, Ameriko, v němž odhaloval bídu a mizérii v této zemi v době světové hospodářské krize po r. 1929. Název filmu byl výkřikem doby a otazníkem, kam kráčí tato země. Totéž se mi chtělo napsat i v dnešním titulku, ale výstižnější je „Hlad v USA“.

Jak sděluji světové agentury a jak přiznávají samotné úřady USA, **počet domácností v USA „které odebírají jídlo (sisitio) z nouzových vyvařoven a různých programů, se v letech 2007-9 skoro zdvojnásobil.“** To tvrdí americké ministerstvo zemědělství, které rovněž spravuje program přidělu potravinových lístků chudým obyvatelům země. Podle téhož pramene v r. 2009 požádalo o pravidelný přiděl potravinových lístků 15,2 miliónu domácností, v nichž žilo 50 miliónů lidí, z toho 17 miliónů dětí.

Často jsme slyšeli slogan „Amerika snů“, což mělo navodit, že všichni obyvatelé planety Země sní o této zemi. Ale ukazuje se, že z dálky se o této zemi hezky sní, z blízka se však „hezky“ hladoví. Ameriku snů vytvořila americká propaganda, aby vytvořila ony supermanky a lidí nejlepší rasy, kteří jednou budou vládnout celé planetě Zemi.

Zatím však tam šestina obyvatel USA hladoví a chodí žebrotou. Nepřejeme jim to, neboť další desítky miliónů lidí v Evropské unii mají dnes stejný osud. Jedním slovem se označují za chudé. Ale je to slovo trpké a bolestné. A slovo, které v kapitalistické společnosti se užívá velmi často. Opakem tohoto slova je slovo „bohatí“, kteří starosti s bídou i hladem nemají, ale naopak – v nejhorších situacích oni více bohatnou. To je ten demokratický a svobodný systém. USA i kapitalistického světa vůbec.

Pojednání o nejošklivější pohádce

Vrátí se někdy zase socialismus?

Kdyby ne, byly by marné všechny ty obrovské obětí stamiliónů otroků, nevolníků, poddaných, dělníků a pracujících od dob Spartakova povstání podnes, kteří padli za skutečně svobodné zítřky

Kdysi nastal jakýsi konec světa, neboť z hor sestoupil vlci a zadavili polovinu ovčích stáda, druhou polovinu zotročili, aby měli co žrát zítra či pozítří. Jak se to mohlo stát? Inu, vlci si oblekli ovčí rouna, do světa troubili, že přitáhli na planetu, aby zahnali hladové, žíznivé a zločinné vlky. Ovce jim uvěřily, otevřely vrátka ohrad a pustily je mezi sebe. Vlci v beránčích kožiších jim totiž slibovali, že je budou chránit před svými největšími nepříteli – před samotnými vlky.

Ovce tomu uvěřili.

A tak se zrodila nejošklivější pohádka na planetě Zemi, v které opravdu zvítězilo zlo nad dobrem. V které dobrý princ nikdy nevysvobodí hodnou princeznu, v které nezvítězí pravda, ale lež, v které naslibované sliby byly jen kravským „ozonem“ a ústa pronášela jedovatá slova.

Jeden nebo dva z nás u stolu se ptá, zda nastane někdy opět socialismus.

Dvacet či padesát tisíc dalších se ptá, zda vrátí se někdy opět socialismus.

Milión či stamilióny z nás se ptají, zda je možné, aby se z chaosu kapitalistického světa objevil opět socialismus?

Co na to odpoví zmrazený rozum?

Co na to odpoví vlci v beránčím rouše?

Co na to odpoví ten, který pro mrzký peníz zradil a vraždil?

Co napoví ten, kterému smyslem života (hodně krátkého) je hromadění bohatství na základě zotročení jiných?

Co napoví ten, který si říká demokratický kapitalista?

A co napoví lichvář, kapitalistický tluchuba (žurnalista, komentátor, zdůvodňovatel kapitalismu atd.)?

Co napoví ten, který dal ukřižovat Krista, aby mu sebral bochník chleba, kterým Kristus chtěl nakrmit pět tisíc chudých?

A co řekne ten, který pomáhal těm, kteří ukřižovali Krista?

My však ostatní věříme, že znova se vrátí jaro, léto i podzim, i zima nastane, byť zimu má mnohdy nerad.

I socialismus vrátí se zas. Nevíme jak, zda jako bouře či uragán, zda jako smrt či jako výbuch sopky Thera či Krakatau, jako zemětřesení, které pohltí celou obrovskou náruč pevniny a moře, jako Defenestrace či Revoluce. Ale ty milióny a stamilióny nejen věří, ale jsou i přesvědčeny, že se jednou Socialismus vrátí zpátky se Sluncem i Měsícem v náručí, s celou Galaxií v pozadí a planetu Zemí osadí zase nádhernou zelení plnou květů a naděje.

Běda těm všem vlkům, jestli se vrátí jako Smršť či jako Revoluce. Pak nebude slov, jen bojové písně a strhující závěr.

Někteří lidé věří v absolutno. Něco jako na věčné časy, že tu budou vládnout navěky. A nevidí za ohradou své zahrady, že se na jejich hrady, zámky a bohatá obydlí řítí šílená záplava Revoluce.

Dnes je nikdo nepřesvědčí, že to je šálení a klam. Záplava jednou dorazí všude, kam dosahuje planeta Země, zasáhne nebe i Zemi...

Jenže, jak z historie víme, lidé jsou nepoučitelní. A vlci nejvíce, neboť si myslí, že když urazili tak dalekou cestu, aby vládli, budou tu na planetě Zemi vládnout navěky. Vlci! Není tomu tak! Věčně není možné vládnout stamiliónům a miliardám chudých. (Cis)

Vojenský pakt NATO? Nic nového pod sluncem. To jen kopíruje Svatou alianci

I. Historické kořeny vojenského paktu NATO: Svatá aliance (1815)

V první polovině 19. století jediným vážným nepřítelem celé tehdejší feudální Evropy byl Napoleon, dědic Francouzské revoluce (1789) a uzurpátor jejích výsledků, hesel a myšlenek, na nichž vybudoval svou moc i svůj pád. Se statisícovou armádou vytáhl od Francie po celé Evropě od Egypta až po Moskvu, kamkoliv přišla jeho vojska, svrhávala staré feudální až středověké vlády a nastolovala nové pořádky. Dokonce v Iónském moři vyhlásil z několika řeckých ostrovů republiku – což byl nevídaný krok v sultánsko-carsko-císařské a knížecí tehdejší Evropě.

Nebylo divu, že proti Napoleonovi, jenž kamkoliv přišel, nestydatě boural trůny a nastoloval nové (své) pořádky, se spojila celá Evropa: carské Rusko, habsburské Rakousko, nebezpečná exokontinentální koloniální velmoc Velká Británie, která hlavně intrikami, finančně a diplomaticky byla všude, kde se dalo rabovat, něco uloupit a kde lacino zvítězit, Prus-

ko, snažící se sjednotit snad tři desítky německých knížectví, Španělsko, Portugalsko, Švédsko atd.

Zpočátku sklízel Napoleon obrovská vítězství. Brzy se však karta obrátila a za necelých deset let skončila Francie s armádami i Napoleonem neslavně. Napoleona neměli evropské dvory rády, protože se bály o svou moc, ale také proto, že Napoleon vyvolal v Evropě dychtivé národně osvobozenecské hnutí a očekávání, ať už to v osmanské říši mezi Helény, Srby, Bulhary, tak v Itálii, ve Španělsku a jinde.

„Bitva národů“ ve dnech 16.-18. října 1813 dovršila katastrofu Napoleonových vojsk. K urovnání ponapoleonských poměrů byl svolán Vídeňský kongres už v červenci 1814, který však zahájil svou činnost až 1. října 1814, aby porážku Napoleonovu zpečetil. **O obrovském rozsahu protinapoleonské koalice svědčí to, že tohoto kongresu se zúčastnilo 210 hlav států a knížecích domů, početné delegace evropských mocností, spousta dam a personálu, kteří měli vrátit Evropu znovu do poklidných feudálních vod daleko od případných sociálních revolucí a národně osvobozenecského boje...**

Zmínil jsem se poněkud podrobněji o době před dvěma stovkami let, na nichž se svým vojenským oddílem podílelo i královské svobodné město Rokycany (o tom až někdy jindy), abych naznačil, kde se setkává dnešní Evropa a svět se světem napoleonských válek a Evropy 19. století...

Téměř před dvěma sty lety tedy po skončení tak zvaných napoleonských válek, jako vítězové vyšla evropská reakce v čele s Velkou Británií, Rakouskem, carským Ruskem a Pruskem.

Z podnětu ruského cara tyto mocnosti vyhlásily 26. září 1815 tzv. Svatou alianci a 20. listopadu pak podepsaly spojenecký pakt.

Vítězství nad Napoleonem, představitelem nastupující mladé buržoasie, a bourající po celé Evropě staré pořádky, strhávající z trnů z boží milosti pomazané hlavy – krále, knížata, mocné feudály i církve, **staré feudální státy – zejména Rakousko, carské Rusko, Prusko a Velká Británie využily k tomu, aby Evropu opět vrátily do časů před Velkou francouzskou revolucí (1789) a nastolit opět feudální klid po celém evropském kontinentě.** Druhým výsledkem porážky Napoleona bylo utvrzení, že se v Evropě nebude trpět žádné národně osvobozenecské hnutí, žádná revoluce, žádné sociální nepokoje. Projevilo se to zejména při potlačování jakýchkoli snah po sjednocení Německa, po osvobození Polska, Itálie, Španělska, Holandska aj. Velmi tvrdě vystoupila tehdy celá evropská reakce představována Svatou aliancí v čele s Velkou Británií a Rakouskem i proti revoluci Helénů, bojujících od r. 1821 proti tureckému jhu, který panoval od r. 1453, kdy padlo hlavní město Východořímské

říše neprávem nazývané Byzantská říše, do rukou Turků.

Podle historiků Svatá aliance „byla vyhlášením principů, ke kterým se postupně přidala většina panovnických domů v Evropě s výjimkou papeže a tureckého sultána. (Cílem Svaté aliance) mělo být udržení panství feudálů pomocí společné akce v případě pokusů o jeho vyvrácení. Základním principem byl závazek společné intervence aliančních panovníků všude, kde revoluce ohrožovala „legitimní“ dynastie... byla zaměřena na pronásledování všeho pokrokového, jakékoli odchylky od normy, kterou ovšem stanovil panovník... Signatáři SA se prohlásili za obránce Evropy proti jakékoli podvrtné činnosti vnitřní i vnější...“

Jak se to projevilo uvnitř Rakouské monarchie? „Rakouská policie dostala rozkaz bránit, aby do monarchie nepronikaly „pikle sektářů, liberálů a revolucionářů“, postarat se, aby byl odhalen každý pokus „zavést jed nespokojenosti a novot do c.k. země“ a aby byla „zlá a podezřelá individua ... pevně udržena na uzdě a bezpečně zneškodněna.“

Církev triumfovala. Papežská kurie znovu obnovila v roce 1814 jezuitský řád, zrušený v době vrcholícího osvícenství v r. 1773...

Program hlavních aktérů Svaté aliance vytvořené v první polovině 19. století je téměř totožný s dnešními snahami Evropské unie a zejména vojenského paktu NATO, který je zaměřen v první řadě proti národně osvobozenecskému hnutí ve světě a jako skryta hrozba a síla také proti případným sociálním nepokojům a revolucím zejména na evropské pevnině – ale i mimo ni.

II. Dnešní NATO – také z boží milosti

Dnešní NATO (Svatou aliancí) a Evropskou unií můžeme s klidem zařadit do historického kontextu, charakterizujícího starou Svatou aliancí dosazením moderní terminologie s dnešními poměry v Evropě:

„(Dnešní) Svatá aliance „je vyhlášením principů, ke kterým se postupně přidala většina kapitalistických vlád (panovnických domů) v Evropě s výjimkou papeže a tureckého sultána. (Cílem Svaté aliance) má být udržení panství kapitalistů (feudálů) pomocí společné akce v případě pokusů o jeho vyvrácení. **Základním principem je závazek společné intervence aliančních vlád všude, kde revoluce ohrožovala „legitimní“ buržoasní demokracie (dynastie)... (Svatá aliance - NATO) je zaměřena na pronásledování všeho pokrokového, jakékoli odchylky od normy, kterou ovšem stanovily USA a jejich spojenci... Signatáři Svaté aliance (NATO) se prohlásili za obránce Evropy proti jakékoli podvrtné činnosti vnitřní i vnější...“**

Historie se vlastně často opakuje v celé své dimenzi a podobě bez příkras. Dnešní chování zgloba-

lizované Evropy a celého světa nám flagrantně připomínají chování feudálních panovníků před dvěma sty lety. **Těm i dnešním šlo a jde o zachování nadvlády nad národy, o v zárodku potlačení jakýchkoli sociálních nepokojů a revolucí, o znovuoobnovení koloniální nadvlády nad národy a kontinenty.** Dnešní Svatá aliance, která v listopadu 2010 vyhlásila za legitimní vojenské zásahy i mimo území států-členů aliance plně kopíruje reakční Svatou alianci z roku 1814. *(Citované texty byly převzaty z publikace Jana Halady: Meternich kontra Napoleon, str. 231n).* (Cis)

Už je za námi po roce 1989 další listopad

A máme další listopad za sebou. Zavanul listopadový vítr, strhal jako jindy listí ze stromů a rozházel je po zahradách a chodnicích. Nová vláda, která nastoupila po květnových volbách koupila všem ministrům a nejvyšším dalším vládním úředníkům každému pořádné černé fixy a ti začali razantně škrtat. Samozřejmě sociální položky v státním rozpočtu. A taky zdravotní položky. A taky veselé škrtá ve školství, v dopravě, v ekologii a kde se jen dá. A ve svých slibech. Prostě něco jako odvolávám jsem slíbil a slubují co jsem ještě neslíbil.

Máme další listopad za sebou a taky volby do vesnic a měst. Přinesly s sebou nové starosty a nová obecní zastupitelstva, nové obecní a městské rady, nové obecní a městské vlády.

Protože listopad se zdá být pokaždé měsícem humorným kvůli hrátkám silných větrů, zahrály si s námi nejsilnější politické strany taky humornou humoresku – spojily se ve vládách komunit spolu strany, které před volbami se svými programy podobaly ohni a vodě, po volbách však najednou se sbratřily a všude vládne zase ODS a soc. dem., nebo TOP 09 s ČSSD, soc. dem. s ODS či s TOP 09. Nechápu, proč byly uspořádány komunální volby, proč se konalo toto utkání a byla vyhozena miliarda korun kapitalistických, když bylo jasné, že po volbách budou společně vládnout ty „demokratické“ strany, které mají předem určené role. Před volbami se hašteřily, po volbách se sbratřily.

Máme další listopad za sebou a Martin zase nepřišel na bílém koni, ani pěšky ani na káře či po čtyřech. Všichni mediální magnáti, kteří mají připraveny obrovské role papírů a plné počítače komentářů o příchodu svatého Martina na bílém koni přišly zkratka. Martin ne a ne přijít. Někde se na své dlouhé cestě od severního pólu zdržel – možná v které si hospodě či maštali, aby si odpočinul on i jeho kůň, možná, že si to vůbec rozmyslel, nač chodit mezi lidmi jen a jen kvůli žurnalistům, aby měly o čem psát?

Tak tedy máme za sebou už jedenadvacátý listopad od listopadu 1989. Listy vítr opět rozházel po zahradách, kapitalismus dál nekontrolovaně bují a šíří se jako plevel zvaný pýr jako, lichváři opět v souladu se schválenými zákony bujně lichvaří, podnikatele bujně podnikají, nezaměstnanost bujně roste, milión nezaměstnaných se bujně raduje, ceny bujně rostou, chudoba se bujně šíří, fronty na banány nejsou nikde vidět, hajzlpapíru je velká hojnost, kvůli čemuž se lidé hojně radují a popijí.

Uplynul další listopad, při kterém lid byl zaplaven hřejivými vyprávěními o zlém a zločinném socialismu a dobrém kapitalismu, který plodí jen skvělé brontosauy a kmotry, mafiány a dobroty a další a další demokratické svobody a další humanistické skutky, které si dáváme na talíři bohatě k snídani, k obědu i k večeři, i k svačině. Nejvíce nám chutná zejména strava podávána na naše stoly skrze televizní obrazovky, skrze rozhlasové aparáty a skrze denního tisku – které nás dosyta sytí, abychom netrpěli hladu či zimou. To je, myslím, největší listopadová a polistopadová vymoženost, za kterou děkujeme uplynulým listopadům.

A těšíme se na další listopady, kdy nám větry opět strhají listy ze stromů, kdy žádný svatý Martin na bílém koni opět nepřijde, neboť se zase kdesi zapomene a kdy se budeme mít po kapitalistickou stále skvěle a radostněji, neboť všichni budeme tak dalece bohatí, že budeme jenom lichvařit, vzájemně se okrádat a vylupovat, abychom nevyšli ze cviku.

Někteří nebo mnozí vyšší státní úředníci pak, aby byli bohatší než my dole, budou žádat za všelijaké služby na cizích mocných politicích a velvyslancích a vysokých úřednicích úplatky za služby i za pouhé podání ruky jen tak, aby se nenudili.

Obyvatelé Česka, nyní už skutečně máme, co jsme chtěli, proto radujme se vesele či smutně, každý podle své svobodné volby. Neboť jsme všichni svobodní. Proto klidně spěme, neboť všude je klid, mír a radostná radost. (Cis)

Pláč kvůli vládě nad Pražany

Výsledky komunálních voleb pro Prahu vyvolaly proudy slz v řadách velkých žraloků, mafiánů i žurnalistů. Otázka zněla: Kdo povládně kapitalistické Praze? Vítězové - Kalouskovci-Švarzenbergovci z TOP 09 nebo druzí ODS či třetí ČSSD? Pro obyčejného smrtelníka (existují proto i neobyčejní smrtelníci) je tato otázka naprosto zbytečná. Přesto mnozí politici a média nepříznivě přijali variantu, kdy se dohromady spojili „socialisté“ z ČSSD s kapitalisty z ODS. Jaká byla další varianta? Jednoduchá: TOP 09 a soc. dem. nebo TOP 09 s ODS. Pro obyčejného

smrtelníka taky praš' jako uhoď. Nechápu, proč pan Dienstbier mladší jako lídr soc. dem. bojkotuje koalici soc. dem. s ODS a preferuje (?) koalici soc. dem. s TOP 09, když všichni dobře víme, že TOP 09 je naprosto stená jako ODS jen s tím rozdílem, že kdyby byla spojena s ODS, tak by Kalousek či Schwarzenberg nebyli ve funkcích tak daleko. Nač tedy plakat nad tím, zda Praze bude vládnout ODS s TOP 09 (vzájemně se nemají jen z prestižních důvodů rády), nebo ODS-ČSSD nebo TOP 09 s ČSSD. ČSSD prý prosadila v koalici s ODS 90% svého programu, mezi jiným děti do 15 let a starci od 65 výš budou mít městskou dopravu zadarmo. Přijatelné, kéž by to bylo tak i jinde, třeba v Rokycanech nebo v sousední konservativní Plzni. Ale to je vše ze sociálně demokratického programu? I ODS může tvrdit, že v koalici s ČSSD prosadila 90% svého programu.

Začátkem prosince t.r. při volbě pražského primátora jsme byli svědky okupace pražského magistrátu „demonstranty“, a celodenního křiku několika stovek stoupenců staronové strany TOP 09, kteří se domnívali, že byli ukřivdění, když jejich strana se „právem“ silnějšího nedostala k peněžním sejfům. Připadalo mi to, že i do Česka dvacet let po prvním listopadu dorazila „barevná revoluce“. Proti komu se měla konat? Já si myslím, že se konala sama proti sobě – TOP 09 proti své rodné straně ODS (neboť téměř všichni členové TOP byli předtím buď v ODS nebo v KDU-CSL, což je jedno a totéž).

Ačkoliv je naprosto jedno, kdo povládně v následujících čtyřech letech Praze, žurnalisté i ostatní média, která zřejmě tento mediální puč zorganizovala, roní krokodýlí slzy nad tím, že se spojili dvě „antagonisticky“ protichůdné politické strany: soc. dem. a ODS a že Praze nevládne „demokraticky“ zvolený vítěz tandemu Schwarzenberg-Kalousek neboli TOP 09 (s kým jiným, než s ODS?). Vždyť je to stejné téměř ve všech větších i menších městech i na vesnicích, kde většina tzv. nezávislých občanských sdružení a hnutí jsou jednoznačnými odnožemi ODS a TOP 09 – jen s tím, že zmátly a matou obyčejné občany. Po volbách se tato „nezávislá“ sdružení opět vzájemně spojují a vytvářejí spleť pavučiny nadvlády pravice v obcích. (Cis)

Lze podat žalobu na kapitalismus?

Kdysi v padesátých letech 20. století se začalo ve světě poprvé mluvit o lidských právech. Západ obviňoval Východ z porušování lidských práv, Východ obviňoval Západ z téhož. Ať to bylo, jak to bylo, jedno bylo zcela jasné. Socialistické země měly v oblasti lidských práv jeden velký plus navíc:

v socialistických zemích nebylo tak markantní kapitalistické vykořisťování, nebyla nezaměstnanost (ba naopak – byla tu zavedena pracovní povinnost), byla bezplatná zdravotní péče, bezplatné školství (dokonce i se svačinami zdarma), pracující měli jistotu, že po odchodu do důchodu budou finančně zajištěni atd. To jsou neúprosná fakta. Ale prý nepožívali lidská práva jako byla svoboda, demokracie, rozsáhlá nezaměstnanost, aby se lid hodně radoval, nepožívali naprostý demokraticky rozklad společnosti, nebezpečí pro občany na každém kroku, ale co hlavního – kapitalistický Západ mohl beztrápně demokraticky přepadávat kdejaký malý národ nebo národ, který se vzpouzel, a zavádět v Africe, Asii, Latinské Americe i na Středním i Blízkém Východě své pořádky – samozřejmě „demokratické“.

Dnes, 21 let od „Velké listopadové sametové revoluce“ není možné podávat žalobu na kapitalismus, ani na kapitalisty, ani na oligarchy, ani na paralyzovaný stát, který se celičká – kromě chodníků a pěších zón – dostal do soukromých rukou, na stát, který ovládají podnikatelé, finančníci, lichváři, podvodníci apod.

Můžeme psát tisíce žalob, tisíce otevřených stížností na kapitalismus a na kapitalisty – není nám to nic platné. Neboť se kapitalismus se všemi svými vlastnostmi, které tak pěkně odhalil Karel Marx a Bedřich Engels v Komunistické manifestu a v dalších svých vědeckých dílech, stal veřejnou institucí a nemusí se proto nikoho bát. Ani mne, ani tebe, ani nás miliónů, ani samotného pana boha, neboť asi také pánbů je součástí tohoto polistopadového kapitalismu.

Můžeme sice doma ve sklepě, v kuchyni, ba dokonce i veřejně nadávat na kapitalismus, ale není to nic platné. Lidé, kterým se za socialismu zdálo, že nemohou krást a bohatnout na úkor jiných, si po sametové „revoluci“ přišli na své a plně se angažují v honičce za penězi, za bohatstvím zapomenuvše, že ze všeho, co nabudou, jednou jim nic nebude platné. Jak se říká: „Všechna sláva, polní tráva“, všechno bohatství je jen klam.

Ale hamižní lidé, kteří hledají svůj smysl života jen v honbě za penězi a vůbec za bohatstvím, se pokládají za věčné tvory.

Chtěl jsem podat žalobu na kapitalismus a na jeho nepravosti a nespravedlnost, že nedodržuje ani nejzákladnější heslo „Rovnost, volnost, bratrství!“, na to, že z lidí udělal nejhorší živočichy na planetě Zemi, ale není instituce, která by přijala mou žalobu na něj. Není spravedlivý soud, který by soudil spravedlivě. Máme tu soudů stovky a tisíce, ale jen pro udržení a utvrzení kapitalistických „vymožeností“. Jen pro zdůvodňování existence kapitalismu a narušení jeho podstaty. Nikoliv pro hledání spravedlnosti a trestání nespravedlnosti.

Není, kam se odvolat. Co tedy zbývá nám ostatním, kteří tvoříme novodobé – ba svobodné – otroky? (Cis)

Liberalismus a konservativismus: Co s nimi?

Po listopadu 1989 kapitalismus hledá různými triky, novými fasádami a propagandou svou „lidskou tvář“, hledá způsob, jak se vyvléci z vlčího či hyenistického hávu a navléci si beránčí kožich. V r. 1989 začínal opravdu propagaci „lidské tváře“, humanismem, Svobodou a Demokracií. Jak však ubíhal čas, neokapitalisté se svými činy hledali a doposud hledají způsob, jak zastít svou pravou tvář – surovou kapitalistickou. Vystoupili veřejně ke shromažďovaným davům, zorganizovali se, aby obelhali lid, nejprve pod praporem Charty 67, pak pod praporem Občanského fóra, pak se rozdělili – aby se neřeklo – do názvů politických stran – ODS, KDU-ČSL, KAN, DEU a mnoha jiných. Postupně jedny se ztrácely v propadlišti dějin, druhé se masivně a agresivně prosazovaly – to vše se dělo ve jménu demokracie a humanismu.

Dvacet let po listopadu 1989 jsme na konečné stanici kapitalismu. Novokapitalisté se už ani nehalí do beránčího roucha, ale rovnou jako smečky vlků přepadávají stáda nebohých ovcí, vrhli se ke zničení posledních zbytků vymožeností socialismu. Už není lidové školství, není lidové zdravotnictví, není lidová sociální péče, není ochrana dětí, matek, starší generace, mladých, už není žádná ochrana obyčejné lidské důstojnosti a lidskosti. Moderní kapitalismus se nabourává jako buldozer do příbytků obyčejných občanů a bezostyšně vykrádá jejich příbytky. Proč? Aby prý zachránil budoucnost, kterou naboural již včera (od 17. listopadu před jedenadvaceti lety).

Posledním švindlem neokapitalismus a neokapitalistů je snaha po tom, zakrýt svou vlčí tvář novými a zamlženými definicemi. Nemluví se o hospodářské krizi, ale o jakési recesi. Kdysi jsme si říkali, že někdo je recesista, což znamenalo, že si ze všeho dělá legraci. Dnes je recese. Dnes se neříká kapitalismus, obyčejný kapitalismus, ale tržní hospodářství. Volná ruka tržního hospodářství je vinna za to, že někdo nám vyprazdňuje naše tenké peněženky. Je to volná ruka tržního hospodářství, aby se zakrylo, že je to ruka Nečasova, Cikrtová, Bartáková, Vondrová a tisíců podobných volných rukou, kteří nám vyprazdňují kapsy, aby měly dostatek financí pro sebe, na válku v Iráku, Afghánistánu a na další rozkrádání zbytků národního majetku.

Posléze se přišlo na další fígl neboli trik: zamlžit dokonale svou tvář. Dnes všechny pravicové strany se řadí mezi liberální a mezi konservativní.

Nikdo sice neví, ani ty strany ne, co znamenají tato slova, ale k tomu totálně zblbnout obyčejné lidi to klidně stačí.

A tak se pravice dělí na liberální a na konservativní. Jaký je mezi nimi rozdíl, to neví ani sám pánbů. Neví to ani občané, ale mnozí tuší, že je to další trik, jak kličkovat při novém utahování opasku. Protože v Česku ještě nebyli nikdy v jeho historii žádní konservativci a ani liberálové, ale agrárníci, lidovci, finančníci, podnikatelé, lichváři, bankéři atd., tak se nám najednou vylihli a usídlili konservativci a liberálové, pod jejichž tajemnými názvy se neskrývá nikdo jiný, než právě výše jmenování „humanisté“ od moderních feudálů až po moderní otrokáře. **Ti všichni se nazývají buď konservativci (např. knížecí strana TOP 09, ODS, VV a množství dalších), nebo liberálové – a jsou to v postatě titíž. K nim se pomalu tlačí i sociální demokraté, kteří nechtějí chybět při dělení nikoliv medvěda, ale vola – totiž státního a národního majetku a příjmů z daní obyvatel.**

Obyčejný občan – a jsou nás miliony – se ani neptá, co znamená liberalismus a co konservativismus. Ti, kteří se hlásí ke konservativcům či k liberálům, se jen schovávají pod jeden deštník. Poznáme je podle toho, že pietně udržují staré relikvie hrubého kapitalismu 19. století a rozvíjejí je po listopadu 1989. (Cis)

Podmokly utopené v historii

Petros Cironis

Obcí pod názvem Podmokly se v ČR nachází několik: obec Podmokly, okres Rokycany, Podmokly, okres Klatovy, část obce Podmokly, Úněšov, okres Plzeň-sever, část obce Děčín IV-Podmokly, Děčín.

Podmokly na Rokycansku patří vůbec k nejstarším obcím v široké oblasti. Mohou se v okrese pochlubit nejstarší písemnou zprávou o své existenci z r. 1045. Obec Podmokly (katastrální území Podmokly nad Berounkou) se nachází v okrese Rokycany, kraj Plzeňský, zhruba 10 km ssz. od Zbiroha a 18 km jižně od Rakovníka v nadmořské výšce 398 m.

K 31. 12. 2008 žilo v Podmoklech 272 obyvatel.

V době První světové války padlo na bojištích 21 vojáků z Podmokel (2,8% obyvatel ze 755 obyv. dle sčítání lidu r. 1910). Pomník příslušníkům protinacistického odboje severního Zbirožska byl odhalen roku 1976. Vedoucím odbojové skupiny byl místní mlynář František Froněk, na místě jehož smrti v serpentíně nad Podmokelským mlýnem se nachází další pomníček. Turistická stezka údolím Zbirožské-

ho potoka dnes nese jméno „Cesta protifašistických bojovníků.“

Podmokly se mohou pochlubit nálezem největšího zlatého pokladu ve střední Evropě. Mohou se také pochlubit panským mlýnem, který tu byl v provozu do zač. 50. let 20. století, mohou se pochlubit také tím, že se tu na několika hektarech pěstoval a sklízel chmel...

Obec na pravém břehu Berounky je postavena na návrší malého ostrohu, který je vidět z dálky. V centru obce stojí zámek (patrová barokní stavba) s erbem Michnů z Vacínova z r. 1707. Podmokly se staly široce známými v době, kdy náležely jako majetek knížatům z Fürstenberků, s nimiž se v historii blíže setkáme jak při propachtování podmokelského mlýna, tak i při nálezu zlatého pokladu.

Na Tachovsku se v komunálních volbách, konaných 15.-16. října 2010, podařil KSČM husarský kousek. Ve dvou obcích – a to v Kostelci a v Horních Kozolupech byla občany zvolena místní radnice složena jen z členů KSČM a jejich sympatizantů. Gratulujeme. Podmokly na Rokycansku se přiřadily k nim, neboť se i zde při komunálních volbách zapsaly taky. V obci plně zvítězila jen kandidátka KSČM, takže devítičlenné obecní zastupitelstvo se skládá z členů KSČM a bezpartijních. Bravo!

Následuje několik kapitole ze slavné historie obce Podmokly:

I. Spory podmokelských poddaných s vrchností

Ve druhé polovině 18. století byla na četných panstvích v Čechách realizována tzv. raabizace. Rozdělování panských dvorů mezi poddané proběhla i na některých panstvích na Rokycansku, např. na panství města Rokycan, v r. 1796 byl rozdělen panský dvůr ve Lhotce Terešovské, patřící Janu Wiederspergovi, rytíři z Wiederspergů, a v neposlední řadě panský dvůr v Podmoklech, o němž bude řeč.

Rozdělením panských dvorů však útlak vrchnosti nekončil, ale nabýval poněkud jiných forem, i když na druhé straně nemůžeme popřít kladnou stránku této historické skutečnosti.

Spory mezi vrchností a poddanými trvaly však např. v Podmoklech do zrušení roboty v r. 1848; ale i po tomto roce mnohé majetkové spory mezi Podmokelskými a býv. vrchností udržovaly se po celé měsíce, ba i roky obě strany v neklidu a napětí.

Podmokelští poddaní se často vzpouzeli proti svévolnému porušování ustanovení smlouvy a odmítali platit pak stanovenou naturální či peněžní činži.

Obec Podmokly leží na severním cípu rokycanského okresu. Písemné památky připomínají ves již r. 1045. Patří tedy Podmokly vůbec k nejstarším obcím v celé oblasti.

Od doby rozdělení panského dvora začal počet obyvatel vzrůstat, takže v r. 1896 tu žilo v 129 domech již 774 obyvatel, v r. 1900 v 134 domech jen 827. Začátkem 20. století však Podmokly i řada jiných obcí okresu v důsledku hospodářské krize se začínají doslova vylidňovat. Neprávem se říkalo, že obyvatelé Podmokel, kteří se vystěhovali zejména do Severní Ameriky, by tvořili větší obec, než je jejich rodná vesnice v Čechách. Počet obyvatel po celé 20. století i nadále klesal, takže v r. 1961 tu žilo jen 586 osob.

Účelem tohoto příspěvku není připomenout souhrnně historii této na historické události bohaté obce. Proto se zaměříme na některé události od pol. 18. do poloviny 19. století.

Začneme rokem 1747, kdy Podmokly koupila Anna kněžna z Fürstenberka za 58.000 zlatých od apelačního rady JUDr. Jana Krystiana Stolce a připojila je ke svému panství křivoklátskému.

Připomeňme ještě několik známých i neznámých skutečností z dosavadních pramenů a literatury: za vlády kněžny Anny z Fürstenberků byl v Podmoklech přestavěn zámek z r. 1707. Po její smrti připadlo křivoklátské panství a s ním i Podmokly jejímu synu Egonu, knížeti z Fürstenberka (1729), který v letech 1771-1782 byl nejvyšším purkrabím, v r. 1784 byl zvolen předsedou Královské společnosti nauk (zemřel r. 1786). Za jeho éry došlo v Podmoklech k rozdělení tamějšího panského dvora za dosti výhodných podmínek pro poddané, čímž si získal značné sympatie mezi nimi.

Za zmínku stojí rovněž skutečnost, že v r. 1847 a to v červnu, z iniciativy vlastence Karla Krause, pozdějšího lesního rady, ředitele podmokelského revíru v Bučinách, byla zřízena v Podmoklech „Novinářská společnost“. Byl to jakýsi čtenářský spolek, který odebíral některé české časopisy jako „Květy“, „Včela“, „Poutníka“ aj. V této novinářské či čtenářské společnosti aktivně působil od jejího založení místní sládek Anton Bolehovský (Boleovský), patrně nájemce panského podmokelského pivovaru, dále učitel Josef Čermák, šenkýř František Reček (?) a rychtář Martin Brychta.¹

V r. 1881 tu zdárně prospívala „Hospodářská“ besídka.

V 60. a 70. letech 19. století ani Podmokly nebyly ušetřeny čilého národního života. V r. 1870 byl v místě založen Potravní spolek dělníků, rolníků a živnostníků pod názvem „Svornost“ patrně pod vlivem rokycanského polodělnického spolku „Včela“ zal. r. 1868, i pražského dělnického spolku „Oul“, zřízeného Chleborádem. Tento spolek v Podmoklech však jako četné podobné dělnické výpomocné potravní spolky na Rokycansku i jinde, brzy upadl do

¹ Kronika obce Podmokly

dluhů a finančních nesnází, majetek rozprodán v exekuční dražbě a spolek sám přestal existovat.

Je jisté na místě otázka, čím to, že právě Podmokly zaznamenaly takový ruch, přesto že stály mimo významné komunikace (železnice, silnice)? Významně k tomu zapůsobilo zřejmě uvolnění nevolnických pout a ulehčení poddanských povinností. Rozdělením panského dvora v r. 1779 byla mezi poddanými vytvořena jistá obecní pospolitost se stejnými zájmy a významem daleko větším, než tomu bylo dříve. Do popředí se dostává již také národní uvědomění, a to paralelně s rozšířením zájmů o záležitosti obce a zájmů obecních.

Určitou roli v tom sehrála bezesporu i náhoda. V r. 1771 byl totiž v Podmoklech nalezen velký poklad zlatých mincí, kterážto okolnost vzbudila pozornost mnoha obrozeneckých osobností. Zájem o tento nález projevil nejen historická věda, ale i veřejnost. Jak uvidíme dále, stalo se toto místo dostaveníčkem četných osobností. Podmokly se staly stanicí i významného geologa-badatele Barranda, který zkoumal oblast Podbrdsko a zvláště její lokality trilobitů (Rokycansko-Rakovnicko). Barrande bydlel jistý čas v podmokelském mlýně, o němž bude v následující kapitole řeč. (*Přetištěno z historického sborníku Minulostí Rokycanska č.5/1969, str. 5-10*)

II. Panský mlýn

K poznání minulosti jsou nám nejdůležitějšími svědky archivní dokumenty, o něž se hlavně při zpracování tohoto příspěvku opírám.

Jak jsem poznamenal, koncem první poloviny 18. století rozšířila křivoklátská vrchnost své panství o některé vesnice na pravém břehu Berunky směrem k nynějšímu okresu rokycanskému.

Roku 1744 koupila Podmokly, r. 1792 část Hlohovic a část Hlohoviček. Součástí Podmokel byl i tzv. podmokelský mlýn.

Dne 1. ledna 1771 byla v Praze dána listina, jíž Karel Egon, kníže z Fürstenberků propachtoval panský podmokelský mlýn jistému Josefu Votrubovi. Pro zajímavost cituji doslova úvodní část listiny, která je psaná česky:

„My Karel Egon, svaté říše římské kníže z Fürstenberků, landhrabě z Kilinku etc. etc.

Moci této písemnosti Josefu Votrubovi, jakožto Našemu věrnému poddanému, též dědicům jeho, Náš panský podmokelský mlejn jsouce docela od kamene vystavěn ve dvojím složení, s jednou stoupou a pilou, se vším ostatním stavením, chlívky a ostatním příslušenstvím, též s jednou malou zahrádkou zaopatřeny, milostivě zaprodáváme; a takový se všemi v přiloženém inventáři pojmenovanými jak železnými, tak mlynářskými dřevěnými nádobami, i s tím, co jen hřebem zatlučeno a s hlínou zamazáno jest, i s vornými poli pod 13 strychů...“ Tato formu-

le je zajímavá především tím, že nám připomíná listiny původu královského nebo císařského (My XY z Boží milosti král tec.).

Zmíněný mlýn byl Josefu Votrubovi prodán se všemi právy a povinnostmi a se vším příslušenstvím, které požíval nájemce, k dědičnému užívání za 300 zlatých a mimoto od každého zlatého „po 3 krejcarey vypadající akcidence“ čili dalších 15 zl.

Při vstupu smlouvy v platnost měl mlynář zaplatit hotově křivoklátskému vrchnostenskému důchodu 60 zlatých v hotovosti, ostatních 240 zl. měl splácet ročně po 15 zlatých tak dlouho, „dokavadž ta celá suma zouplna splacena nebude“. Mimoto však byl Votruba povinen ročně odvádět vrchnosti 120 zlatých činže ze mlýna, „nad čímž křivoklátský auřad Náš vrchní vždy bystré oko povede, žádným způsobem nedopouštějíce, aby nějaké dluhy ... v tom nejmenším vzrůstí mohly.“ Zajímavá rovněž je další podmínka smlouvy, totiž že mlynář musel „panského obilí, jenž jemu k mletí...dáno bude, nejdříveji s ochotností předsevzeti a odbejvati, jakož i z téhož obilí tak, jako předtím a až dosavade obyčejem bylo, dle trvajícího způsobu v dobré míře a podstatě odváděti povinen býti má.“.

Tedy přednost při mletí mělo obilí panské, avšak mlynář musel Podmokelským i cizím poddaným obilí „věrně a dobře semleti“; vrchnost mu však zakazovala přetahovat jiným mlynářům zákazníky a konkurovat je levnějším mletím apod., „ale vždy domácí spíše nežli cizí poddaný k mletí připustiti“.

Eventuální opravy mlýnských kol, vantroků nebo lednice mohly být provedeny za přispění vrchnosti; mlynáři mělo být poskytnuto potřebné množství dříví, fošen a prken a v době nutných prací mu měli pomáhat podle potřeby i poddaní. Veškeré opravy měl provádět na vlastní náklady, „poněvadž jemu správa (oprava) to k dobrému přichází...“

I při čištění strouhy si mlynář mohl vyžádat na pomoc „potřebné pěší robotníky“, nicméně však byl povinen nasadit do práce všechny své lidi a dozírat, „aby práce ta dokonale a bez zahálky konána byla“. Mlýnské kameny měl sám si zaopatřovat a jen při jejich svozu si mohl vyžádat pomoc od robotníků. Všechny ostatní práce v mlýně byl povinen on nebo jeho dědicové provádět sami a vlastním nákladem s tím, že potřebné dříví a prkna si mohl obstarat u vrchnostenského fořtmistra za levnější cenu tak, jak si je obstarávali i ostatní poddaní..

I oprava jezu měla být prováděna s pomocí vrchností.

Přísně měli být mlynář jeho dědicové postiženi i za šízení. Kdyby mlynář „neb kterýkoli z dědičných zákupníků jeho ... podvodný“ byl, tj. že by šidil nebo i jinak nedbanlivý byl při odvádění své roční peněžitě nebo obilní činže, mlýna si nehleděl, kdyby stavení nechal zpustnout a chátrat, „v této a podobné

připadlnosti My ... jinému lepší (mu) a jistějšímu kupci prodati moci s tím sobě zanecháváme.“

Vrchnost si rovněž vyhrazovala právo rozhodovat o prodeji či nájmu tohoto mlýna. Bez souhlasu vrchnostenského úřadu v Křivoklátě pronajmout, tím méně pak prodat jej mlynář nesměl. Zvláště se ale zdůrazňovalo, že mlýn nesmí být v žádném případě prodán lidem cizím a svobodným, „poněvadž nikoliv obyčejno jest vrchnostenské grunty svobodným lidem zadávati a zaprodávati.“ Vrchnostenský úřad měl dbát na to, aby tento mlýn zůstal i nadále jako vrchnostenský fundus nedotčen.

Křivoklátská vrchnost dále ve smlouvě zdůrazňovala, že nikdo z držitelů (vlastně pronajímatelů) v případě požáru, povodně nebo jiného nenadálého neštěstí nemá požadovat od vrchnosti náhradu, „no- brž na Naše pouhé milosti záležitosti bude, jeho jaký- koli smutný příběh skrze nějaké ulevení oblehčiti a jej zákupníka potěšiti.“

Mlynáři se rovněž ukládá povinnost pravidelně a správně platit za všechny osoby v mlýně daně, např. tzv. kopfststeuer z tabáku čili osobní daň z tabáku aj. V téže smlouvě byla dále zakotvena povinnost poddaných, jak se to dělo od pradávna, dávat obilí k mletí výhradně do podmokelského mlýna a „na budaucně ten obyčej zachovati... a pokudžby se státi mohlo svévolně jinačej, tehdy se zákupník svou stížnost Našemu hospodářskému auřadu zanésti neopomene, kdežto hned řečený auřad takové přestupníky pak potrestati věděti bude a nikoliv neopomene.“

Velmi zajímavý je i poslední odstavec smlouvy, v němž vrchnost nabádá nájemce podmokelského mlýna k pokoře a ke křesťanské poctivosti; mlynáři a jeho dědicům musí nejvíce záležet na tom, „boha- bojný a počestný život“ vésti a dbáti toho, aby ani od mléčů a ani od čeládky nic pohoršlivého a Bohu nemilého nevyházelo, žádné podezřelé osoby, tulá- ky a zloděje nepřechovávat, aby hned onen mlejn mezi lidmi do nějaké zlé pověsti uveden nebyl.“ Nechybí ani upozornění na dodržování bezpečnosti, aby nevznikl v noci požár, udržovat mlýn v naprostém pořádku, aby vrchnost nebyla nucena smlouvu zrušit a jinému mlýn propachtovat.

K dovršení všech ustanovení smlouvy byl usta- noven dohlížet vrchnostenský úřad na Křivoklátě.

V r. 1851 zažalovala vrchnost zastoupena patro- nátním komisařem křivoklátského panství (Fürsten- bergische Patrona-Komisar zur Pürglitz) Karlem Kalinou, rytířem z Jäthensteinu, vlastníka domini- kálního podmokelského mlýna Josefa Froňka pro nezaplacenou činži za léta 1848-1850 v částce 360 zl. (po 120 zlatých ročně). Okresní soud ve Zbiroze, kde se kauza projednávala, odsoudil mlynáře Froňka k zaplacení zažalovaného dluhu a k náhradě útrat trestního řízení v částce 15 zl. a 15 krejcarů. Zažalo- vaná částka byla však snížena na 342 zl., protože mu

vrchnost uznala 6 zlatých ročně „od vození mlej- ského kamene.“

(*Přetištěno z historického sborníku Minulostí Rokycanska č.5/1969, str. 5-10*)

III. „Moře“ zlata u poto- ka a stříbrný kočár ne- známo kde

Při líčení poměrů poddaných v Podmoklech na- razíme, ať chceme nebo ne, na otázku pověstného zlatého pokladu.

Podmokelští sousedé v petici podané roku 1851 Okresnímu soudu ve Zbiroze úvodem konstatují, že v době panování císaře Josefa II., byl v r. 1772 (údaj je nepřesný – jde o rok 1771) v Podmoklech u sou- seda čp. 7 „jeden kotel prachstarých kousků zlata nalezen“, kterýžto poklad připadl křivoklátské vrch- nosti.

O podmokelském zlatém pokladu bylo dosud na- psáno dost; zmiňuje se o něm i akademik Jan Filip v publikaci „Pravěké Československo“, v níž uvádí, že se jednalo o tzv. zlaté duhovky z keltského obdo- bí osídlení Čech o celkové váze 4,5 kg. Některé jiné studie se rovněž opírají o tento údaj. Publikace „Po- litický a školní okres rokycanský“ (tisk Jos. B. zápo- točný, Rokycany 1898) však uvádí, že se jednalo o poklad o váze asi 80 liber (40 kg.) v ceně 76.000 zlatých konvenční mince.

Nejčerstvější údaje o zmíněném pokladu přináší akademik Jan Filip, ředitel Archeologického ústavu ČSAV v Praze v článku „Keltské poklady v Čechách“, v němž uvádí některé dosavadní omyly na pravou míru. Zlaté mince byly nalezeny v bronzovém kotlíku, kde bylo dle jeho tvrzení, kromě stříbrného náramku, podle soudobého odhadu na 5000 zlatých mincí (celých třetinek a osminek ve váze kolem 30 kg). Týž autor uvádí, že jiní autoři odhadují váhu zlata na 45-47 kg.

Většina mincí byla při nálezu rozchvácena a jen část přišla do fürstenberského důchodu; z nich větši- na byla přetavena na fürstenberské dukáty. Knížecí aktuár C. Ruczicka, pověřený opětým shromáždě- ním rozptýlených mincí, mohl zjistit již jen 1326 zlatých mincí, z nichž se mu podařilo stáhnout 1260 kusů. Mince z tohoto pokladu měly ryzost až 986/1000. Potud tedy akademik Jan Filip.

Jak podmokelští sousedé, tak i četná literatura tvrdí, že poklad byl nalezen v jednom bronzovém kotlíku 12. června 1771. Dle informací, které nám laskavě poskytlo Historické muzeum Národního muzea v Praze, je v prehistorickém oddělení NM deponována vrchní část bronzového kotlíku, v němž byl poklad nalezen. Dle týchž informací některé mince z podmokelského pokladu jsou uschovány v numismatickém a prehistorickém oddělení NM,

rozptýleny jsou rovněž v různých evropských veřejných i soukromých sbírkách. Zdejší rokycanské muzeum právě mince z tohoto nálezů nemá, má jen repliky.

O zlatém podmokelském pokladu píše i učitel a kronikář Antonín Drachovský:

„Rok 1771 byl mokrý, řeky i potoky velmi se rozvodnily. Také potůček kol Podmokel k řece Mži ubíhající (zvaný Kamínky) se rozvodnil a břehy ryl. Bylo to 11. měsíce června, když na louce (...) sedlák Jan Koch, řečený Janota z č. 7, sečením trávy zaměstnaný, uviděl z vymletého břehu do potůčku jakýsi kotlík, z něhož do vody vysypáno něco plíšků, mosazným knoflíkům podobných. Neznaje cenu nálezů, dále sobě nevšiml a také soudruhům svým na robotě ničeho nesdělil. Teprve, když z práce se ubíral, něco z domnělých knoflíků s sebou vzal a doma dětem ku hraní dal. Matka dotazovala se otce, kde k tomu přišel; i pověděl, že toho v jámě u potoka hojnost. I nemeškala matka, přibравši dceru ku pomoci, k naznačenému místu pospíšila a do 40 liber domnělých plíšků do nůše nasbírala, trávou pečlivě ukryla a domu zanesla (1 libra = ½ kg)..

Jakás vdova – Dvořáčka – pozorovala však Jano-

tovou a i na k výmolu se odebrala a z nalezeného pokladu také si asi 13 liber v sukni sobě odnesla.

Zpráva o nálezů tom brzy dětmi po celé obci se rozhlásila a mnozí jiní ještě pospíšili, aby z objeveného pokladu též něco dostali. Každý však nález za starou mosaz měl, až Prantner, pokřtěný žid, jeden z nalezených plíšků zvíkoveckému izraelitu Davidu Perutzovi přinesl. Ten ihned poznal, že domnělé plíšky ryzé zlato jest a nemeškal místnímu správci Janu Vackovi zprávu o tom dát.

Správce nemeškal a pospíšil, by na vlastní oči spatřil, co v potůčku se nalézá. Odtud se odebral ku správci Milotovi v Podmoklech a v noci na 13. června vykonali oba prohlídku u osob výše jmenovaných a co z nalezeného pokladu u nich našli, odebrali. Zdráhal-li se kdo dobrovolně co z nalezeného pokladu měl, odevzdati, byl žalařováním, výhrůžkami apod. k tomu donucen, ano i ranami danými, takže někteří i smrt z toho měli, chtě nechtě vydati přinu-

ceni jsou.“ Podmokelský kronikář v zápise z r. 1850 uvádí, že čtyři poddaní přišli o život při této násilné akci vrchnosti.

Podrobněji se v Podmoklech odehrálo přibližně toto: „Fürnstenberk se rozhodl domáhat se svých práv a do Podmokel poslal ctižádostivého pověřence Kašpara Růžičku i s dráby. Růžička si nejdříve vesničany svolal a domluvil jim, což ale nikam nevedlo. Následovaly bezohledné prohlídky stavení, ale kýžené účinky se dostavily až když drábové začali vyplácet karabáči podmokelské muže přivázané na lavice. Co někteří nevyzradili na lavici, udali jiní ze závisi a tak velká část nalezeného zlata rychle změnila majitele. Největší zatvrzelci pak byli odvezeni do křivoklátské hladomorny. Kašpar Růžička byl evidentně člověk na svém místě, dobře si uvědomil, že nalezené mince mohou tvořit jen část pokladu. Jeho předpoklad se naplnil a podařilo se mu objevit zbytek pokladu i se zbytky bronzového kotle. Do té doby získané mince byly na Křivokláte přepočítány a knížeti byly odeslány ve dvou balících, přičemž první obsahoval 1680 duhovek o hmotnosti 20 liber a 23 lotů a druhý 1200 kusů duhovek o hmotnosti 18 liber a 10 lotů. Z dochovaných dokladů je patrné, že zlaté mince bylo možno rozdělit do tří typů, tj. na velké mušlovité statéry (váha asi 7 g), dále na jejich třetinky a osminky. Do 30. července 1771 bylo nalezeno 4211 kusů o váze 28 kg. Po tomto datu bylo zjištěno, že se mezi obyvateli Podmokel pohybuje ještě značný počet duhovek a tak jich bylo zabaveno ještě na 18,5 kg. Předpokládá se, že mezi nálezci mohlo několik stovek mincí zůstat, celkově se tedy počet mincí v pokladu odhaduje na 7000 kusů. Jiný zdroj uvádí počet pouze 5000 kusů o ryzosti až 986/1000 a váze 80 liber v ceně 76 000 zlatých konvenční měny, dle dalšího pak hmotnost pokladu byla 45,2 kg.“ Nalezené mince dle tehdejších zákonů patřily vrchnosti, na jejíž půdě se nález stal. Přesto však část nálezů zůstala v rukou poddaných. Mnohé z nalezených mincí se prostřednictvím obchodníků dostaly i za hranice. Ant. Drachovský tvrdí, že poklad, dle tvrzení mnohých, měl cenu asi 80.000 zlatých konvenční mince (1 zlatý k.m. – 2 koruny 20 haléřů c.k. rakouských), jiní pak tvrdí, že cena nálezů byla odhadována až na 200.000 zlatých, čemuž sám Drachovský nevěří a pokládá tuto částku za přehnanou. Také se tvrdilo, že kníže asi 30.000 kusů nalezených mincí předal do pražské mincovny k ražení vlastních dukátů. Historickou cenu tohoto pokladu, která byla obrovská, však tehdy nikdo nezkoumal.

„Osud pokladu byl bohužel velmi smutný. Do dnešní doby se dochovalo jen několik desítek mincí, asi dvě desítky mincí vlastní Národní muzeum, některé další exempláře se snad nalézají v zahraničních muzejních sbírkách. V křivoklátské sbírce je pak rovněž několik kusů z tohoto pokladu a okraj bron-

zového kotle s obloukovým držadlem zakončený kachními hlavičkami. A jaký osud potkal zbytek keltských mincí? Drtivá většina jich byla přetavena a zmincována v pražské mincovně, a to na celkem 7374 tereziánských dukátů s letopočtem 1771 a na 5000 dukátů s vyobrazením knížete Karla Egona Fürstenberka a s jeho erbem a letopočtem 1772. K jejich ražbě dostal kníže mimořádné svolení císařovny.“

Podle vyprávění starších obyvatel Podmokel z r.1969 v Podmoklech byl zakopán nejen zlatý poklad, ale v kterémsi místě v obci se nachází také zakopán či v kterémsi tarasu zazděn i stříbrný kočár, který čeká na náhodné objevení. Poďaří se to někomu ze smrtelníků?

(Přetištěno z historického sborníku Minulostí Rokycanska č.5/1969, str. 5-10)

Angloamerická invaze do Iráku připravila o život více než milion lidí

25.10.2010 <http://www.blisty.cz/2010/10/25/art55175.htm>
1

Daniel Veselý, 7.11.2010

Chtěl bych vyjádřit své krajní rozhořčení nad tím, jak hrstka českých sdělovacích prostředků informovala o odtajněných materiálech o válce v Iráku serverem WikiLeaks, především pak nad postojem médií k počtu zabitých Iráčanů podle dokumentace Pentagonu. V průběhu šesti let války bylo údajně zabito 109 000 Iráčanů, většinou civilistů. Například tento titlek a samotný text naznačují, že se většina Iráčanů pobíjela mezi sebou a američtí vojáci se ve srovnání s nimi dopustili „jen“ několika stovek vražd. To by případně pro řadu českých mediálních příjemců nebylo tak hrozné, hlavně když Bílý dům odstranil tyрана, jenž vlastnil zbraně hromadného ničení, jimiž ohrožoval svět, byl ve spojení s fantomatickou Al-Kajdou a celkově představoval arcilotra, který musel být bezpodmínečně odstraněn.

Podle tzv. norimberských principů, které jsou i součástí právního systému Spojených států, je invaze do Iráku "největším válečným zločinem" a pachatel je zodpovědný za veškeré zlo, jež tato invaze způsobila, tedy zahrnuje i pozdější oběti občanské války mezi sunnity a šííty. Za zločin tak obrovského rozsahu a závažnosti se po 2. sv. válce v Norimberku a Tokiu věšelo. Ne, nevolám po popravách, ale mediální bagatelizace obestírající uveřejnění statisíce dokumentů o válce v Iráku opět svědčí o naprostém selhání posttotalitních sdělovacích prostředků v naší malé české kotlině.

Také relativně nízký počet obětí angloamerické invaze a okupace Mezopotámie, jak uvádí dokumentace Pentagonu, mě šokoval. V říjnu roku 2006 publikoval respektovaný lékařský časopis Lancet studii,

podle níž od počátku invaze v březnu 2003 až do června 2006 (před vypuknutím největšího sektářského násilí v Iráku - pozn. aut.) zemřelo při násilných činech souvisejících s okupací 601 000 osob. Tato studie samozřejmě vyvolala vlnu nevole, především u agresorů – Spojených států a Velké Británie, jakožto i uznání, kupříkladu od hlavního vědeckého poradce britského ministerstva obrany, sira Roye Andersona, jenž zprávu označil za „silnou“ a její metody za „téměř nejlepší v daném oboru.“ **Navazující studii provedla britská agentura ORB zabývající se průzkumem veřejného mínění, vycházející z podobných metod, a v lednu 2008 uvedla, že okupace od března 2003 do září 2007 připravila o život 1 033 000 Iráčanů.**

Různé studie týkající se veřejného mínění o počtu usmrcených Vietnamců během vietnamské války vypracované ve Spojených státech poukazují na skutečnost, že dotázaní vesměs uváděli, že mohlo zemřít asi 100 000 Vietnamců. Ve skutečnosti to představovalo jen nepatrný zlomek skutečného počtu – asi 2-3% .

Podobné je to s údaji, jež uvádí Pentagon, neboť sám zakladatel WikiLeaks Julian Assange prohlásil, že seznam zabitých není úplný, protože jde „pouze“ o zdokumentovaná úmrtí pořízená Pentagonem, CIA a britskou armádou. Navrch válka nadále trvá, přestože Obamova administrativa oznámila, že bojové akce v Iráku skončily stažením desítek tisíců vojáků ze země, ačkoliv americké jednotky vraždí civilisty dále. Amnesty International aktuálně odsuzuje irácké orgány za to, že nelegálně vězní třicet tisíc lidí bez soudu a některé z nich mučí. Deset tisíc z nich bylo převezeno z amerických vazebních věznic poté, co americké bojové jednotky v Iráku ukončily některé vojenské operace. Zkusme si pro ilustraci představit orgiastickou hysterii, kdyby šlo o kubánské, běloruské nebo iránské vězně.

Některá zahraniční média přišla se zajímavými informacemi získanými díky práci WikiLeaks. List Guardian kupříkladu otiskl mapu „všech úmrtí“ v Iráku. Známy reportér Robert Fisk, který se v oblasti pohybuje několik desítek let, na stránkách Independentu píše : „Pokud je číslo 66 081 – líbí se mi to „81“ – nejvyšším americkým dostupným údajem ohledně mrtvých civilistů, pak je skutečný počet usmrcených civilistů neskonalé vyšší, vzhledem k tomu, že jde pouze o mrtvé, o nichž Američané věděli. Některá mrtvá těla odváželi do bagdádské márnice v mé přítomnosti. A jeden vysoký činitel mi tam sdělil, že irácké ministerstvo zdravotnictví lékařům zakázalo, aby prováděli pitvy u usmrcených civilistů, které přiváželi američtí vojáci. Proč tomu tak bylo? Protože někteří byli umučeni Iráčany pracujícími pro Američany?“

Ovšem skutečně vynikající práci v aktuální kauze WikiLeaks odvedla Al- Džazíra. Ta vedle zglajch-

šaltovaných českých mediálních prefabrikátů produkuje skutečně kvalitní žurnalistickou práci a mohla by pro naše a západní sdělovací prostředky představovat vzor. Na internetových stránkách Al-Džazíry můžeme zhlédnout otřesná videa rekonstruuující třeba hrůzné mučicí techniky prováděné v iráckých vězeních, můžeme se dozvědět, že odhalené dokumenty hovoří o tisících obviněních z mučení, o nichž Američané věděli a ignorovali je; o tajném příkazu Pentagonu, jenž mohl vést k úmrtí zadržovaných osob, o nichž se vědělo, že byly mučeny. Američtí vojáci na checkpointech zastřelili téměř 700 civilistů včetně těhotných žen, dětí a duševně nemocných, násilná okupace zažehla vlnu sebevražedných atentátů atd.

Nepopulární a stále probíhající válka v kolébce lidstva a s ní související bezpráví a utrpení pokračuje dál, ačkoliv my o to nějak nedbáme. Nedomnívám se ale, že statisíce zveřejněných dokumentů poukazujících na pokrytectví a lži agresorů a na nezměřitelné utrpení iráckých občanů, vymykající se jakékoliv naší historické zkušenosti, povede k dostatečné satisfakci – odškodnění obětí a potrestání viníků.

Česko - ruská společnost Rokycany v roce 2010

Současná organizace, od roku 2008, pod názvem "Česko-ruská společnost" - dříve "Společnost přátel národů východu" - se věnuje spolupráci, přátelství a propagaci nejen s Ruskou federací, ale tak jako dříve, se všemi slovanskými národy. K této činnosti si vybírá a využívá vhodných výročí a událostí při kterých organizuje různé aktivity, organizuje akce a vzpomínková setkání. Zde je třeba připomenout, že na různé akce již nemá dostatek sil a možností samotná ČRS, ale spolupracuje s dalšími organizacemi a svazy, které mají stejnou nebo podobnou náplň své činnosti. V tomto smyslu se jedná hlavně o KSČM, "Společnost česko-kubánského přátelství" a "Levicový klub žen".

V uplynulém roce 2010 to byl hlavně Mezinárodní den žen a besedy s představiteli strany našeho státu a dalších organizací. Zde je třeba připomenout také představitele Kubánského a Venezuelského velvyslanectví. Do konce roku se předpokládá ještě beseda s generálním konzulem Ruské federace z Karlových Varů panem Ščerbakovem. Tato bude uskutečněna pravděpodobně v Plzni. Generální konsul pan Ščerbakov se ujal funkce v počátku roku 2010. Zde je vhodné připomenout, že představitelé ČRS z Rokycan, ale i dalších okresů Plzeňského, Libereckého a Ústeckého kraje byli pozváni na oslavu státního svátku "Dne Ruska" 10. června 2010 do Karlových Varů. Z našeho okresu se této oslavy zúčastnili s. Karel Šmejkal, předseda ČRS v Rokycanech a s. Josef Sýkora.. Generálnímu konsulu, a

jeho prostřednictvím všemu ruskému lidu, bylo pořízeno ke státnímu svátku mnoho úspěchů v dalším rozvoji ekonomiky země.

V závěru roku (nebo počátkem roku 2011) se předpokládá beseda s československým kosmonautem, předsedou ČRS panem Remkem.

7. května 2010, za přítomnosti dosluhujícího generálního konsula Ruské federace pana Valerie Nikolajeviče Ščetinina, byly položeny květiny ke hrobům a památníkům vojáků Rudé armády v teritoriu našeho okresu. Květiny byly položeny i ve vojenském muzeu k památníku Rudoarmějce, který dříve stával na náměstí v Rokycanech a k památníku na demarkační čáře, dále k památníku maršála Rybalka a generála Robertsona, které jsou rovněž umístěny v muzeu vojenské techniky.

Nelze opomenout také to, že je udržován stálý písemný styk s panem Berestovem z bývalého družebního města a okresu Bogdanovič ve Sverdlovské oblasti, a nám velmi dobře známou paní Rochlinou Marií Michajlovnou, která došla s 95. gardovou divizí Rudé armády až do našeho města. Rokycany navštívila znovu po dlouhých 59 letech, v roce 2004 jako turistka.

Po svém příjezdu oznámila, že město Rokycany bylo oceněno "Stalingradskou pochodní vítězství". Toto ocenění bylo předáno, na jednání městského zastupitelstva, do rukou starosty města Ing. Jana Balouna 13. prosince 2005 generálním konzulem Ruské federace z Karlových Varů panem Ščetininem Valerijem Nikolajevičem. Zde je nutno připomenout, že v následujícím roce 2011 bude v Rusku vydána kniha pojednávající o městech, která Stalingradskou pochodně vítězství obdržela. Vzácné je pro nás ta skutečnost, že město Rokycany jsou jediným městem, mimo území bývalého SSSR, které toto vyznamenání obdrželo. Paní Rochlina nás zároveň požádala o zaslání potřebných materiálů ke zpracování tohoto díla, což bylo učiněno. V závěru roku paní Marie Michajlovna Rochlina blahopřála občanům města u příležitosti 900. výročí první písemné informace o Rokycanech. Text jejího blahopřání byl uveřejněn v Rokycanském deníku.

Česko-ruská společnost i nadále bude věnovat pozornost zásadní otázce přátelství a propagace s Ruskou federací a jejím lidem. Rádi bychom v kolektivu naší společnosti přivítali další členy a sympatizanty kteří by naši činnost podpořili.

Ing. Josef Sýkora

Rok 2010 na pionýrské skupině Bílá Cerkev Strašice

V roce 2010 pracovaly na PS Bílá Cerkev Strašice celkem tři pionýrské oddíly. Oddíl Hvězda a Bobříci, se zaměřením na turistiku a pobyt v přírodě a oddíl Světlušky se zaměřením na ruční práce.

Všechny oddíly se pravidelně scházely jednou týdně na oddílových schůzkách, pořádaly akce i o víkendech, především pak výlety. Oddíl Hvězda uspořádal opět na jaře a na podzim již tradiční otevřenou soutěž o putovní cenu "Brdský střelec", která je přístupná i nepionýrům. Tato akce byla zároveň i okresním setkáním pionýrů a kromě Strašických se zúčastnili i pionýři z Hrádku a Rokycan. Chyběli pouze pionýři ze Zbiroha.

Delegace strašických pionýrů se v červnu zúčastnila krajského setkání pionýrských oddílů v Plasích. Pionýři se rovněž zapojili aktivně do Kytického dne.

Skupina má vlastní letní táborovou základnu v Bujesilech. V letošním roce byly uspořádány dva turnusy kterých se zúčastnili pionýři, ale i nepionýři v celkovém počtu 64 dětí.

Na jeden turnus byla základna zapůjčena skupině "Mladých hasičů" ze Strašic a na jeden turnus oddílu z Prahy.

František Kubů, člen vedení PS Bílá Cerkev Strašice

Společenská kronika

Leden 2011

60 let: Tichý František, Rokycany 12
Veselý Miroslav, Hrádek
65 let: Mojžíš Josef, Rokycany 11
Matoušek Josef, Hrádek
Janečka Josef, Hrádek
Senderák František, Mirošov
70 let: Jonák František, Rokycany 6
Ušelová Růžena, Strašice
Veverka Pavel, Těškov
75 let: Rybář Václav, Rokycany 8
Procházková Věra, Strašice
Sommerová Miloslava, Strašice
Baslová Jiřina, Volduchy
81 let: Janoušková Božena, Rokycany 5
Kašpar Alois, Rokycany 12
Votýpka Jaromír, Rokycany 23
Brejcha Jindřich, Zbiroh
Leníková Valerie, Zbiroh
82 let: Veselý Stanislav, Přívětice
Pospíšilová Marie, Zbiroh
83 let: Štokrová Zdeňka, Mirošov
84 let: Velvarský Bohuslav, Rokycany 13
Vondrák Miroslav, Strašice
87 let: Budilová Antonie, Rokycany 12
88 let: Kukačka Evžen, Strašice
90 let: Pelikán František, Rokycany 6

Kaslová Růžena, Volduchy
94 let: Pokorná Berta, Rokycany 13

Únor 2011

60 let: Bašová Marie, Rokycany 1
Beran Josef, Rokycany 23
75 let: Dezortová Růžena, Holoubkov
Lev Josef, Mirošov
80 let: Perlíková Eliška, Holoubkov
Čermák Jindřich, Přívětice
81 let: Haasová Stanislava, Rokycany 6
Basl Josef, Volduchy
83 let: Vavroušková Vlasta, Rokycany 1
Baslová Františka, Mýto
84 let: Jiša Jiří, Dobřív
Nová Miloslava, Přívětice
Vaněk Jan, Strašice
86 let: Vlachová Anežka, Cheznovice
87 let: Geltner Vladimír, Rokycany 3
Průša Otakar, Rokycany 6
88 let: Kovařík Bořivoj, Litohlavy
90 let: Prokopová Božena, Rokycany 1

Březen 2011

55 let: Štrachová Jitka, Rokycany 1
Mráček Jiří, Hůrky
60 let: Janoutová Milena, Skořice
65 let: Buriánová Zdeňka, Rokycany 3
75 let: Zlámal Igor, Rokycany 1
Bouda Bohumil, Hůrky
81 let: Perlík Josef, Holoubkov
Langmajerová Květoslava, Hrádek
Huml Vladimír, Cheznovice
82 let: Černá Marta, Rokycany 6
Beštová Františka, Podmokly
Berdichová Jiřina, Skořice
Šefl Josef, Strašice
83 let: Javornická Anna, Podmokly
85 let: Lorenc Zdeněk, Rokycany 6
Říš Václav, Rokycany 6
87 let: Šála Jaroslav, Terešov
91 let: Matoušková Růžena, Mirošově

*Všem našim soudružkám a soudruhům
srdečně a upřímně blahopřejeme
k životnímu jubileu a přejeme pevné
zdraví, hezký život v rodině, ve svém
okolí i ve společnosti.*

